

50 éve hunyt el Schlosser Imre

2009 július 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Egy játékos a hazai futball h?skorából, kinek nevét mégis sokan ismerik még ma is. Korának legnagyobb futballcsillaga, a magyar labdarúgás els? Európa-szerte elismert klasszisa volt, akit “nemzeti értéknek” tekintettek.

Számtalan verset írtak hozzá, róla, íme egy részlet az egyikb?l:

Százezer ifjú eszményképe.
Szemem örömt?l könnybe lábad…
Slózi, egy új korszakot ír be
históriánkba görbe lábad.

www.kakas.hu

Amíg a Fradiban játszott a ferencvárosi közönség bálványozta, nem egyszer kocsijából a lovakat kifogva maguk húzták városszerte vagy épp a vállukon hordozták. Ám amikor egy vita lezárásaként “átlépett” a legnagyobb rivális MTK-ba, a bálvány led?lt, a dicshimnuszokat szitkok áradata váltotta fel. A közönség, az a híres ferencvárosi közönség nem tudott megbocsájtani. Enyhe gyógyír volt a sebekre, hogy pályafutása végén, külföldr?l hazatérve még egy esztend?t zöld-fehérben játszott, tagja volt az els? professzionalista bajnokcsapatnak.

Pályafutása történetét már a harmincas években könyvben kiadták, róla filmeket forgattak. Rá emlékezve lapozgassunk ebben a könyvben:

> Mindkét bátyám az FTC tagja volt, s ?k hívták fel Malaky figyelmét rám, aki mérk?zésre rendelt. Malaky Mihály végignézte a meccset. Úgy látszik, hogy a látottakkal meg volt elégedve, mert a meccs végén szó nélkül elém tette az igazolási blankettát. Boldogan írtam alá, hisz ekkor már komoly fiatalember voltam, majdnem 16 éves…

> Elérkezett a nevezetes aktus, amikor eddigi társaim által nagyon irigyelve és boldogan magamra húztam a sokat ígér? zöld-fehér dresszt. Az FTC harmadik csapatába állítottak be, itt szerepeltem el?ször, s mondanom sem kell, hogy óriási lámpalázzal. Úgy látszik azonban, hogy játéktudásom legy?zte ezt a lámpalázat, mert az els? játékom után betettek a második csapatba.

> Ez nagyon nagy szó volt. Így tehát egész hamar megnyílottak el?ttem a lehet?ség kapui, hogy valamikor az FTC játékosa lehessek. Akkor még más divat járta a csapatösszeállításnál. Ha a center lesérült, el?vették a második csapat centerét, s az volt a legtermészetesebb megoldás. Ezért volt az, hogy a második csapatból már csak egy lépés kellett ahhoz, hogy bejuthassunk az els? csapatba. Ez a lépés hamarabb megtörtént, mint remélni mertem volna. Mindössze talán három meccset játszottam a második csapatban, amikor valaki megsérült és betettek az FTC els? csapatába. Minden álmok beteljesülését jelentette számomra ez. A Postás csapata ellen játszottam els? meccsemet. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy a premier valami jól sikerült. Ellenkez?leg. Sehogy se ment a játék. Alig tudtam a labdához nyúlni. A Postások tankjai engem formálisan lehengereltek, s én amúgy is izgatott és elfogult lévén, nagyon csúfosan játszottam végig életem els? komoly mérk?zését. Könnyes szemmel vonultam be a meccs végén az öltöz?be. Csüggedten és pityeregve ültem a vesztes csata után az öltöz? sarkában, úgy, hogy szegény jó Malaky Misi jött vigasztalni. *Ne sírj fiam! Minden gyümölcsnek érnie kell!* - mondta. Amint vártam is, visszatettek a második csapatba - érni. Hozzászoktam az er?s meccsekhez, s itt kezdtek amúgy is gyermekkorom óta er?sen igénybe vett lábszáraim görbülni, hogy azután hosszú éveken át b? anyaggal lássák el a sportkarikatúristákat.

> Szám?zetésem a paradicsomból körülbelül 3 hónapig tartott. Ekkor újra visszakerültem az I-be, ahol a balszéls? helyén játszottam. Most már ment a játék. Meg voltak velem elégedve és én mindent elkövettem, hogy szégyenszemre ne tegyenek ki az els? csapatból. Ez nem is történt meg többé.

A bajnoki küzdelmek késhegyig men?, izgalmas harcokat eredményeztek, s mi megnyertük a bajnokságot. Képzelhet?, hogy mit éreztem, mikor a bajnoki esztend? végén Magyarország bajnokcsapata tagjának vallhattam magam. Nagyon szép id?k voltak ezek.

Trénerünk nem volt. A gyakorlat vezetett rá bennünket arra, hogy hetenként leghelyesebb két tréninget tartani. Ezeket mi minden kedden és csütörtökön tartottuk. Tökéletesen elég volt. Az FTC akkori vezet?i, dr. Springer Ferenc, dr. Gregersen Ferenc és Malaky Mihály úgy kezeltek bennünket, mintha a fiaik lettünk volna. Soha nem hallottunk t?lük szemrehányást, számonkérést, tudták ?k jól, hogy mi úgyis minden t?lünk telhet?t megteszünk a sikerért. Ha kikaptunk, ?k voltak azok, akik egy-egy gyengébben sikerült játék után bennünket vigasztaltak és jókedvre derítettek. Ilyen körülmények között természetes az a nagy rajongás és a végletekig men? kitartás, melyet klubunk és a zöld-fehér színek iránt éreztünk. Ez az összetartás, a bajtársi érzésnek az ápolása akkor korántsem volt olyan könny?, mint ma. Nem volt klubház, klubhelyiség, ahol a játékosok mnden kényelmet megtaláltak, és ahol ápolhatták a bajtársi szellemet.

A küls? Soroksári úti pályánkkal szemben az FTC II. játékosának Weisz Dezs?nek volt a vendégl?je. Minden tréning és mérk?zés után ott gyülekeztünk, megbeszélni a játék eseményeit. Nem szabad megfeledkeznem a szurkolókról sem. A derék jó békebeli franzstadtlerek, a ferencvárosi polgárok szívvel-lélekkel, ferencvárosi szívük minden szeretetével állottak az FTC mögött.

Életem hosszú futballista útjának emlékei közül mindig ez a régi FTC-ben eltöltött id? marad a legkellemesebb. Jöttek id?k, amikor m?ködésem további sok sikert és szép eredményt hozott, de a régi futballista szív, a klubtársakkal szemben érzett testvéri együvé tartozás legjobban mégiscsak a régi FTC-ben mutatkozott meg.

Hosszú éveken át tartó jó és eredményes szereplésem, melyet klubcsapatban és válogatott mérk?zéseimen mutattam, a közönség kedvencévé avatott. Népszer?ségem vetekedett a leghíresebb pesti primadonnákéval. Ez különösen kifejezésre jutott sz?kebb hazámban, a Ferencvárosban. A ferencvárosi pálya és a hozzá tartozó teniszpálya közötti kis utcát a köznyelv Slózi utcának keresztelte el.Általában hihetetlen az a népszer?ség, amelyet a Ferencvárosban élveztem. Emlékszem, hogy egy kis FTC drukker, minden meccs után futott a villamos után, amelyre szálltam. Egyszer megváltottam a villamosjegyét. A gyerek magához szorította az általam vásárolt jegyet és kijelentette, hogy ez a jegy legkedvesebb emléke lesz, és nem válik meg többé soha. Valaki próbára akarván tenni, 10 koronát ígért a jegyért, de a kisember nemcsak mondta, de érezte is a rajongást, mert a jegyet az akkor nagyon nagy összegnek számító 10 koronáért sem adta oda…

Titokban sok könnyet hullattam az elhagyott zöld-fehér színekért, melynek még ma is változatlanul híve vagyok és az is maradok. Könnyen meg lehet ezt érteni, hiszen az igazi klubszellemet ott szívtam magamba és az FTC-b?l lendült futballkarrierem a magasba. Mindig igazi örömet éreztem, amikor a zöld-fehér sávos trikót magamon feszülni éreztem. A zöld-fehér színek iránti szeretetemet azon reménykedésem is bizonyítja, hogy kisebbik fiam, aki jelenleg még a kölyökcsapatban rúgja a labdát, néhány év múlva fel fogja elleveníteni azokat az id?ket, amikor az FTC-ben Slózi rúgta a gólokat…

Ez a kisfiú feln?tt, bár nem lett az apja reményei szerint futballista. ? így emlékezett a legendás csatárra:

Amilyen csodálatos futballista volt az édesapám, annyira nem boldogult az edz?sködésben. S ahogy nem volt jó edz?, ugyanúgy nem volt jó üzletember sem. Volt egy kis sportszerboltja, de ott is inkább a szívére, mint a zsebére hallgatott. Ha bejött egy gyerek, s kért egy labdát, s el?szedte a kuporgatott pénzét és bevallotta, hogy … ennyivel meg ennyivel kevesebbje va, apám levette a labdát a polcról, odanyomta a kezébe, mondván: *“Vidd csak el, s rúgjál vele sok gólt”*. A rengeteg tiszteletdíjból is nagyon sokat elosztogatott a gyerekeknek. Kivitte a pályára, s a legügyesebbnek egyet-egyet a kezébe nyomott. Mindenki szerette, tisztelte. Amikor elhunyt, s elindultunk, hogy megcsináltassuk a kért sírkövet a labdával, megkeresett két k?faragó, s azt mondták, hogy nagy tisztel?i voltak édesapámnak, ?k ketten ingyen

megcsinálják a faragást, nekünk csak a követ kell megvásárolnunk. Így is történt, a sírkövön pedig van egy kicsi tábla, rajta a két név, akik kifaragták a legendás Slózi síremlékét.

Az összeállítást készítette: Simon Sándor

Ajánló